

Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Ι Κ Η Ζ Ω Η ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΟΝ

ΕΝΟΣ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Β. ΠΑΚΑ

ΔΗΜ. ΤΖΩΝ ΚΑΣΣΑΒΕΤΗΣ

Ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1915 εἰς τὴν Ζαγορὰν τοῦ Πηλίου. Ἐπεράτωσε τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς του εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Κολλέγιον Σπετσῶν ἀποφοιτήσας καὶ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Πτυχιούχος τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἠσχολήθη μὲ τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τὴν λογοτεχνίαν. Ἐπολιτεύθη καὶ ἐξελέγη βουλευτὴς κατὰ τὸ ἔτος 1950. Προσέφερε πολλὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν γενετείραν του καὶ τὴν Μαγνησίαν γενικώτερον, σήμερον δὲ εἶναι Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Φιλελευθέρου Δημοκρατικοῦ Κέντρου.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΝΙΚ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Ζαγορᾷ μετὰ τὸ πέρας τῶν Γυμνασιακῶν του Σπουδῶν, μετέβη ἐν Σμύρνῃ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὅπου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου ἠσκησαν ἀξιόλογον ἐμπορικὴν δραστηριότητα δι' ὀλόκληρον τὴν Μέσην Ἀνατολήν, ἀκραιφνῆς πατριώτης ἐξέδιδεν δι' ἰδίαν χρημάτων ἑλληνικὴν πατριωτικὴν ἐφημερίδα κατὰ τοῦ Σουλτανικοῦ Ζυγοῦ, συνελήφθη δις καὶ ἐφυλακίσθη διὰ τὴν πατριωτικὴν αὐτὴν δράσιν του ὁμοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ του Σταύρου, ἐσφαγίσθη δὲ ὁ μεγαλύτερος τῶν υἱῶν του Δημήτριος Φ. Καπετανάκης.

ΣΤΥΛ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

Ἐγεννήθη εἰς τὴν κωμόπολιν Ζαγορὰν τοῦ Πηλίου. Μετὰ τὸ πέρας τῶν γυμνασιακῶν του σπουδῶν ἐν Βόλῳ, ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου, τυχὼν τοῦ πτυχίου Νομικῆς καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν. Ἐπὶ διετίαν ἠσκησεν εὐδοκίμως τὴν δικηγορίαν εἰς Ἀθῆνας, ἤδη δὲ ὑπηρετεῖ ὡς ἀνώτερος οἰκονομικὸς ὑπάλληλος. Στέλεχος τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἐταιρείας τῶν Θεσσαλῶν, προσφέρει πολλὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ὀλοκλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῆς.

Ὅσοι διαμένομεν πλέον μακρὰν τῆς γενετείρας μας Ἐλασσόνας, τὴν ὁποίαν ἐπισκεπτόμεθα μόνον κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα ἢ κατὰ τὰς ἀδείας μας ἀπὸ τὰς ἐργασίας, δοκιμάζομεν πολλὰς συγκινήσεις ἀπὸ τὰς θαυμασίας διαφοροποιήσεις, τὰς ὁποίας ἐκάστοτε διαπιστώνομεν. Ὡστόσο σπανίζουσι ἐκδηλώσεις, ὅπως διαλέξεις, καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις, μουσικοφιλολογικὰ βραδυνὰ ἢ καὶ πρωινὰ, συμπόσια φιλολογικὰ, γενικώτερα δραστηριότητες ποῦ νὰ ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ φιλομαθοῦς κοινοῦ τῆς Ἐλασσόνας ἐπὶ τῶν συγχρόνων Γραμμάτων, Τεχνῶν, Ἐπιστημῶν, τοῦ Πολιτισμοῦ μὲ μίαν λέξιν.

Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν συμβαίνουν, διότι δὲν δροῦν Σύλλογοι ποῦ νὰ φιλοδοξοῦν τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ. Καὶ ἡ ἀπουσία τῶν καθίσταται σήμερα ἀδιανόητος, ὅταν οἱ κατοικοῦντες εἰς τὴν Ἐλασσόνα καὶ τὴν περιφέρειάν της μὲ γυμνασιακὴν τουλάχιστον μόρφωσιν εἶναι πολυάριθμοι. Μέσα δὲ εἰς τὴν Ἐλασσόνα ἔχουσι πολλαπλασιασθῆ καὶ οἱ πτυχιούχοι Ἀνωτέρων καὶ Ἀνωτάτων Σχολῶν, ὅπως Δικηγόροι, Γεωπόνοι, Δασολόγοι, Καθηγηταί, Διδάσκαλοι, Τραπεζικοί, Ταμειακοί, Ἐφορειακοί, Ταχυδρομικοί, ΟΤΕ, Ἐνώσεως Συνεταιρισμῶν καὶ πολλοὶ προοδευτικοὶ ἐπιχειρηματίαι.

Ἀλήθεια, εἶναι τόσον δύσκολον ὅλοι αὐτοὶ νὰ ἰδρῦσουν ἓνα Σωματεῖον μὲ ἐπιδιώξεις μορφωτικὰς; Ἀσφαλῶς, ὄχι. Καμμιά δικαιολογία δὲν εὐσταθεῖ. Ἀπλοῦστατα λείπει ἡ πρωτοβουλία. Εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἐμφανισθῆ ἓνας δραστήριος ἐπιστήμων ὁποιασδήποτε εἰδικότητος, διὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ συνένωσις τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ τόπου. Ὑπάρχει ἐνθαρρυντικὸν ἓνα τόσον καλὸν προηγούμενον. Συνεχτήθη καὶ ἔδρασεν εἰς τὸν ἴδιον χρόνον τῆς πατρίδος μας ὑπὸ συνθήκας μάλιστα δυσμενεῖς ὁ Σύλλογος Ἀποφοιτῶν Γυμνασίου Ἐλασσόνας, ὁ ὁποῖος ἀφησεν ἴχνη ἀνεξίτηλα καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν λαμπράν. Καὶ τὸ ξεκίνημα ἐγίνε μὲ ἐφήβους τοῦ τότε ἐξαταξίου Γυμνασίου. Αἰσθάνομαι ἐξαιρετικὰ ὑπερήφανος, ποῦ ἀνήκω εἰς τὴν πρωτοπορίαν ἐκείνην.

Ἡ κατάλληλος ἀτμόσφαιρα διὰ τὴν δημιουργίαν πνευματικῆς κινήσεως μὲ εὐρυτέρας ἀγαθὰς ἐπιπτώσεις ἐπετεύχθη χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν καὶ ἀποφασιστικότητά ἐνὸς νεαροῦ τότε καθηγητοῦ Φιλολογίας, ποῦ διωρίσθη εἰς τὸ Γυμνάσιόν μας, τοῦ συμπατριώτου μας κ. Ἀχιλλέως Λαζάρου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἐπεδόθη εἰς ἀληθινὴν σταυροφορίαν καὶ οὔτε στιγμὴν δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξάπτη τὴν φαντασίαν καὶ τὴν περιέργειαν τῶν Ἐλασσονιτῶν καὶ ἰδίως τῶν νέων διὰ τὴν ἀλλαγὴν, ποῦ ἐπεβάλλετο νὰ γίνῃ, ὅπως ἐτόνιζεν εἰς τοὺς πυρρινούς λόγους του. Καὶ ἡ ἀνταπόκρισις, ἤλθεν ἐνωρίς. Κατ' ἐξοχήν οἱ νέοι, οἱ ὁποῖοι συνήθως ἔχουσι μεγαλυτέραν εὐαισθησίαν καὶ κυριαρχοῦνται ἀπὸ συνθήματα ποῦ κατατείνουσι εἰς πραγμάτων κοινωφελῶν ἔργων, ὑπεδέχθησαν τὸν νέον Καθηγητὴν τῶν μὲ πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ προθυμίαν παρακολουθοῦσαν τοὺς ἀγῶνας του, ἔτοιμοι νὰ ὑποβληθοῦν εἰς κόπους καὶ θυσίας. Διὰ νὰ ἐπικοινωνήσῃ δὲ ἀμεσώτερα καὶ νὰ μεταδώσῃ ἀποτελεσματικώτερα τὰ σχέδια καὶ τὰς ιδέας του ἀνέλαβε τὸν σχολικὸν ἐρυθροσταυρισμὸν, τὸν ὁποῖον ὠργάνωσε κατὰ τρόπον ποῦ ἀπέδωσε σημαντικὰ, ὥστε καὶ τὸ Γυμνάσιόν μας νὰ τιμηθῇ μὲ

σχετικά βραβεῖα διὰ τὴν δρᾶσιν του. Ἀρχικὰ εἰργάσθη ἐσωσχολικά, ἀλλὰ κατόπιν, ὅταν συντελέσθη ἡ ἀπαίτουμένη ὠρίμανσις ἀπεφασίσθη καὶ ἡ κοινωικὴ δρᾶσις.

Τὴν 15^{ην} Δεκεμβρίου 1957 τὸ Συμβούλιον Ὁγδὸς (Η') τᾶξεως Ἑλληνικῶ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος τοῦ Γυμνασίου μας, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν τελειοφίτων μαθητῶν Παλάντζα Γ., Παπαλεξανδρῆ Α., Πάκα, Δ., Δημουλά Α., Κισκίνη Ζ., Τσιόγκα Ν. καὶ Δημοβέλη Ε., διωργάνωσεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματοθεάτρου «ΖΕΥΣ» διάλεξιν με ὁμιλητὴν τὸν Διευθυντὴν τοῦ Γυμνασίου κ. Π. Παπαναστασίου καὶ με θέμα «Ἡ Βιβλιοθήκη Ἐπαρχίας Ἐλασσόνας». Με τὴν πρώτην ἐκείνην δημοσίαν ἐδήλωσιν ἐπροελάνθη τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς ἐρανικῆς συνεισφορᾶς τῶν Ἐλασσονιτῶν πρὸς ἀγορὰν βιβλίων, τὰ ὅποια θὰ ἀποτελοῦσαν τὸν πυρῆνα τῆς μετέπειτα Λαϊκῆς Βιβλιοθήκης Ἐλασσόνας, ἡ ὁποία ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπῆρξε πολῦτιμος κυψέλη διὰ τὴν σπουδάζουσαν νεότητα τῆς ἐπαρχίας μας. Καὶ ἡ προσπάθεια ἐστῆθη ἀπὸ ἐπιτυχίαν, διότι ἡ ὀργάνωσις ἐγίνε με περίσκεψιν καὶ μελέτην, ὥστε καὶ ὁ πτωχότερος Ἐλασσονίτης νὰ μπορῆ νὰ συμμετάσχη εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς Βιβλιοθήκης με τὴν προσφορὰν ἑνὸς βιβλίου, τοῦ ὁποίου τὸ εἶδος καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἀναλόγως τοῦ βαλλαντίου, καθορίζετο ἀπὸ τὴν περιοδεύουσαν Ἐπιτροπὴν καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ τὸν ἐπικεφαλῆς αὐτῆς κ. Ἀχ. Λαζάρου.

Οἱ τελειόφοιτοι τοῦ σχολικοῦ ἐκείνου ἔτους μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν τῶν ἐκ τοῦ Γυμνασίου, ὡς ἀκαδημαϊκοὶ πλεόν πολιταί, εἰς συνεργασίαν με τοὺς ἀποφοίτους παρελθόντων ἐτῶν ἴδρυσαν μορφωτικὸν Σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σύλλογος Ἀποφοίτων Γυμνασίου Ἐλασσόνας», τοῦ ὁποίου τὴν προεδρίαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν Ἐλασσόνα διετήρησεν ὁ Καθηγητῆς κ. Ἀχ. Λαζάρου, ἐκλεγόμενος κατ' ἔτος με παμψηφίαν. Τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἀηρητίσθη ἐκ τῶν: 1) Λαζάρου Ἀ., ὡς προέδρου, Μπόλη Α., ὡς γεν. Γραμματέως, Κατσαγκόλη Ἀστ., ὡς ταμίου, Μεζίλη Ἐλ. ὡς ἀντιπροέδρου καὶ μελῶν Ἀγοράστη Β., Κατσάρα Ν., καὶ Θώμα Α.

Οἱ Ἀπόφοιτοι ὡς νομικὸν πρόσωπον διεδραμάτισαν πολυσήμαντον ρόλον εἰς ζωὴν τοῦ τόπου. Κατ' ἀρχὰς ὠργάνωσαν, ἐ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν διαλέξεις, ἐμερίμνησαν διὰ τὴν προβολὴν καὶ ἀξιοποίησιν τῶν ἀρχαιολογικῶν καὶ τουριστικῶν τοποθεσιῶν, διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ περισυλλογὴν τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐγκαταλελειμμένων ἀρχαιολογικῶν μνημείων καὶ εὐρημάτων, διὰ τὴν ἴδρυσιν Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, ὥστε νὰ παραμένουν ἐκεῖ τὰ εὐρήματα καὶ νὰ μὴ φυγαδεύωνται εἰς τὰ μεγαλύτερα ἀστικά κέντρα, ὅπως συνέβαινε παλαιότερον. Ἰδρυσαν τὴν Λαϊκὴν Βιβλιοθήκην καὶ ἐβοήθησαν ἔτσι τοὺς ἐπιμελεῖς μαθητὰς διὰ τὴν ἀρτιωτέραν κατάρτισιν καὶ πολλοὺς ἐνηλίκους διὰ τὴν ἐπιμόρφωσιν τῶν. Ἠγωνίσθησαν διὰ τὴν ἀνέγερσιν καινουργοῦ καὶ καταλλήλου γυμνασιακοῦ διδαστηρίου. Ἐνωσαν τὰς δυνάμεις τοῦ τόπου καὶ διὰ τῆς συνεργείας ὄλων ἐπέτυχεν τὴν ἐπίλυσιν πολλῶν προβλημάτων ποὺ ἀπασχολοῦσαν τοὺς κατοίκους τῆς ἀγνοημένης ἐκείνης ἐπαρχίας. Συνέβαλαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν.

Γενικῶς δὲν ἀστόχησαν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν καὶ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ Συλλόγου δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Ὑπῆρξε πράγματι πάνδημος. Ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος καὶ τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ Κέντρου ἠσυχολήθη εὐφημότατα με τὴν Ἐλασσόνα. Ἰδιαιτέρως ὁ Λαρισαϊκὸς ἀφιέρωσεν ἐγκωμιαστικά σχόλια. Τοῦτα παραθέτομεν διὰ τὴν ἱστορίαν. Ἴσως ἀκόμη συντελέσουν εἰς τὴν ἀναβίωσιν τοῦ Συλλόγου ἡ ἔστω τὴν ἴδρυσιν νέου Σωματείου με τὰς αὐτὰς ἐπιδιώξεις. Εἶναι περισσότερο ἀναγκαῖον σήμερα, ποὺ οἱ Ἐλασσονίται κινοῦνται διὰ τὴν ἴδρυσιν Νομοῦ Ἐλασσόνας, καὶ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ περισσότερα τώρα, ποὺ αἱ συνθήκαι εἶναι ὁμολογουμένως εὐνοϊκώτεραι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΩΝ. ΠΑΝΤΟΣ

Ἐγεννήθη εἰς χωρίον Ἀγνάντερον τῆς Ἐπαρχίας Καρδίτσης. Μετὰ τὰς ἐγκυκλίους τοῦ σπουδᾶς ἐν Καρδίττῃ ἐσπούδασε πολιτικὰς ἐπιστήμας εἰς τὸ Ἐθνικὸν καὶ Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἐφεδρος ἀξιωματικὸς μετασχῶν εἰς διαφόρους πολέμους, τιμηθεὶς διὰ διαφόρων διακρίσεων καὶ παρασῆμων. Ἀκολουθήσας τὸ δημοσιούπαλληλικὸν στάδιον προσελήφθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν ἔνθα ὑπηρετεῖ μέχρι σήμερον. Λόγω τῆς ιδιότητος του προσφέρει πλείστας ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα μας Θεσσαλίαν.

ΓΑΚΗΣ ΧΑΤΖΗ - ΓΑΚΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Πετρολίῳ τοῦ Ἀσπροποτάμου κατὰ τὸ ἔτος 1791, μέλος τῆς αὐτῆς ἀκμαζούσης καὶ δράσης ἀρχοντικῆς οἰκογενείας. Ὑπὸ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ ἐνθουσιασμοῦ διακατεχόμενος, ἐμνηθῆ εἰς τὴν Φιλικὴν Ἐταιρείαν καὶ προσέφερε πολλὰς ὑπηρεσίας κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Διέσωσε τρεῖς χιλιάδας περίπου οἰκογενείας σκηνιτῶν Σαρακατσαναίων ἀπὸ σχεδιαζομένην ἐκτόπισιν εἰς τὸν Αἶμον, χάρις εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιδεικνυομένην εὐνοίαν παρὰ τοῦ Σουλτάνου. Ἀπέθανε πλήρης ἡμερῶν τὸ 1876.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΣΚΟΣ

Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Πουρὶ τοῦ Νομοῦ Μαγνησίας κατὰ τὸ ἔτος 1915. Λαβὼν αὐτῶ τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν, ἐνεγράφη κατόπιν εἰς τὸ Γυμνάσιον Κύμης, ἐνθα ἐπεράτωσε τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς του. Ἐγκατασταθεὶς ἐν συννεχίᾳ εἰς Ἀθήνας, ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1938 διωρίσθη ὑπάλληλος τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τὴν εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του προήχθη μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Τμηματάρχου.

ΕΛΕΝΗ ΑΛΕΞ. ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Είναι το όνομα αυτό γνωστό στο ευρύτερο ελληνικό κοινό, γιατί συνδέεται αναπόσπαστα με τη πανελληνίου φήμης βιομηχανία σοκολατοποιίας και ζαχαροπλαστικής και τὰ περίφημα προϊόντα αυτής. Ἡ κυρία Παυλίδου, ἔλκει τὴν καταγωγή της ἀπὸ τὸ γραφικὸ Πηλιορείτικο χωριὸ τῆς «Μηλιές» καὶ ἀνήκει στὸ ἱστορικὸ γενεολογικὸ δέντρο τῶν Φιλιππιδῶν. Γόνος αὐτῆς τῆς μεγάλης καὶ ἀρχοντικῆς οἰκογενείας, ἄφησε ἀπὸ νεαρῶτατης ἡλικίας τὸ ἱστορικὸ Πηλιορείτικο χωριὸ καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀθήνα, ὅπου κατὰ θεῖαν εὐνοίαν καὶ οἰκονομίαν, ἦλθε σὲ γάμο κοινῶν μετὰ τοῦ μεγαλοβιομηχάνου σοκολατοποιίας καὶ ζαχαροπλαστικῆς Ἀλεξ. Παυλίδου καὶ ἐγενε ἡ πολύτιμη σύζυγος καὶ σύντροφος τῆς ζωῆς του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, τὴν διεύθυνον τῶν ἐργοστασίων ἀνέλαβε ἡ ἰδία, συνεχίζει δὲ ἔκτοτε καὶ προάγει τὴν ἐπιχείρησιν, μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιτυχία καὶ ἰκανότητα. Ἀλλ' ἡ Ἐλένη Παυλίδου δὲν διακρίνεται μόνον γιὰ τὴ δημιουργικὴ της ἰκανότητα καὶ τὸ δαιμόνιο ἐπιχειρηματικὸ της πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ φιλάνθρωπὴ ἐπίσης κοινωνικὴ της δράσιν καὶ τ' ἀνθρωπιστικὰ αὐτῆς γενικά αἰσθήματα, πού βρῖσκουν τὴν ἔκφρασιν καὶ ἐκδήλωσιν τους σὲ ἔργα εὐλοπίας καὶ κοινῆς ὠφελείας, πού τὴν ἀνυψώνουν σὲ προσωπικότητα καὶ τὴν ἐπιβάλλουν στὴν συνείδησιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ κοινοῦ. Μέλος τῆς Ἱστορ. καὶ Λαογρ. Ἐταιρείας τῶν Θεσσαλῶν, πλὴν τῶν ἄλλων πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσιῶν της, ὑποβλήθηκεν ὀμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Γεωργ. Α. Φιλιππίδη, καὶ στὴ δαπάνη γιὰ τὴν ἔκδοσιν Ἱστορικοῦ Βιβλίου μὲ τίτλο «Ὁ διδάσκαλος τοῦ Γένους Δανιὴλ Φιλιππίδης» στὴ μνήμη τοῦ ἀδελφοῦ της Δημητρίου Ἀ. Φιλιππίδη. Τὸ βιβλίον αὐτὸ πού ἐξεδόθη με σκοπὸ ὅπως φέρεται στὸ φῶς περισπούδαστη πραγματεία τοῦ Δημητρ. Α. Φιλιππίδη, σκιαγραφοῦσα τὸν διδάσκαλον τοῦ Γένους Δανιὴλ Φιλιππίδη ἐκ τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τῆς τουρκοκρατομένης Ἑλλάδος, ὡς καὶ στοιχεῖα ἀφορώντα τὸν πολιτισμὸ τῆς Θεσσαλίας, προλογίζεται ἀπὸ τὸν κ. Σωκρ. Βαμβάκο καὶ ἀποτελεῖ πολύτιμη συμβολὴ στὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλίας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΓΕΩΡΓ. ΧΟΝΔΡΟΥ

Μέσα εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐκλεκτῶν θεσσαλῶν ἐπιστημόνων, πού τιμοῦν τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν Ἀθῆναις, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ξένη, ἐξέχουσιν θέσιν κατέχει καὶ ἡ Εὐαγγελία Γεωργίου Χονδροῦ, τὸ γένος Παπαμαντέλου. Γεννηθεῖσα τὸ ἔτος 1918 εἰς τὸ χωριὸν Νεράϊδα τῶν Τρικάλων τῆς Θεσσαλίας, ἐσπούδασε τὴν ἱατρικὴν Ἐπιστήμην εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐπιστημονικῆς της σταδιοδρομίας, ἠσκήσεν τὴν ἱατρικὴν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν της πατρίδα τὴν Νεράϊδα τῶν Τρικάλων, ἐξ ἰδιαίτερας ἀγάπης καὶ ὑποχρέωσως πρὸς τοὺς συμπατριώτας της, προσφέρουσα ὑψίστας ὑπηρεσίας ὑπὲρ τῆς υγείας καὶ τῆς κοινωνικῆς προνοίας καὶ προόδου αὐτῶν καὶ τοῦ τόπου γενικώτερον. Εἰδικευθεῖσα εἰς τὴν Μικροβιολογίαν καὶ Σχολιατρικὴν ὑπηρεσίαν ὑπηρετεῖ ἤδη ἀπὸ ἐτῶν (1946) ὡς Σχολιατρός τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Ἐργαστηρίων ἐπὶ βαθμῶ Διευθυντοῦ. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1957, ὑπῆρξε μέλος τῆς πρωτοβαθμίου ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, καθὼς καὶ πρόεδρος αὐτῆς ἐπὶ ἑν ἔτος. Ὡς μέλος τοῦ Διεθνoῦς Σοροπτιμιστικοῦ Συνδέσμου, ἀναπτύσσει ἀξιόλογον κοινωνικὴν δράσιν, πού τὴν ἐπιβάλλει εἰς τὴν γενικὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῶν κύκλων τοῦ Συνδέσμου καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας γενικώτερον καὶ τὴν ἀνυψώνει εἰς προσωπικότητα, ἀνταξίαν τῶν ἐξαιρετικῶν ἀρετῶν της. Ἀπὸ τὸν γάμον της μετὰ τοῦ ἐκ Μεσοχώρας ἱατροῦ κ. Γεώργιον Χονδρόν, ἀπέκτησε τέσσαρα (4) τέκνα (Τρία θήλεα καὶ ἓν ἄρρεν) ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενειακῆς τῶν Ἑστίας. Ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα καὶ τὸ ἄσβεστον αὐτῆς ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς υγείας καὶ τῆς κοινωνικῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῶν κατοικῶν της ὑποχρεώνουν αὐτὴν νὰ διατηρῇ πάντοτε στενοῦς καὶ ἀδιάρρηκτους τοὺς δεσμοὺς της μὲ τὴν Γεννέθλιον Γῆν, καὶ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της τὰς ἱατρικάς, κατὰ τοὺς θερινοὺς ἰδίαι μῆνας πρὸς τοὺς συμπατριώτας της καὶ τὸν τόπον ἐν γένει τῆς καταγωγῆς της.

ΣΤΑΘΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Γεννήθηκε στὴν Ἰστιαία τὸ 1935. Δεκάχρονος ἦρθε στὴ Λάρισα καὶ ἐργάστηκε ὑπάλληλος σὲ περίπτερον μέχρι τὸ 1949. Ἀργότερα ἐγκαταστάθηκε στὸ Βόλο, φοίτησε στὸ Νυκτερινὸ Δημοτικὸ, στὸ Νυκτερινὸ Γυμνάσιον, στὸ Ἀ' Γυμνάσιον Ἀρρένων, ἀπ' ὅπου ἀποφοίτησε τὸ 1944. Στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν του ἐργαζόταν ὡς σερβιτόρος καφενεῖου. Τὸ 1964 ἦρθε στὴν Ἀθήνα. Παρακολούθησε μαθήματα σεναρίου, ἀνώτερες σπουδές στὸ Κέντρο Διοικητικῶν Στελεχῶν καὶ Δημοσίων Σχέσεων, καὶ ἀκολοῦθεῖ τὸ τρίτον ἔτος μουσικῶν σπουδῶν (μονωδία). Ὑπόδειγμα ἐργατικότητος, φιλομαθείας, προικισμένους μ' ἐξαιρετο ἦθος. Ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὴ λογοτεχνία.

Α Μ Φ Ο Ρ Ε Α Σ

ΣΤΑΘΗ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Τὰ χρόνια ἀπίθωσαν πάνω του τὰ ἴχνη τους.
Ζεῖ τὸ παρελθόν του κρατῶντας ἀσκητικὰ
στὴ μνήμη του τῆς εὐωδίας πού εἶχε δεχτῆ κάποτε.
Μοιάζει σὰν κάτι πού ἔχασε ζωντάνια κι' ὁμορφιά.

Ἦτανε μιὰ δοξασμένη ἐποχὴ
ἴσως σ' αὐτὴ νὰ χρωστάη πάντα.

Τὰ πρῶτα χρόνια φάνταζε ἀμέριμνα,
ἀστραφτερό, ὁμορφο κι' εὐτυχισμένο
ἴδιο βραβεῖο νίκης πού ἄγνωστες βουλές
εἶχαν δώσει στὸ διαλεχτό τους, πνοὴ ὄνειρου.

Σκέφτονταν κι' ἔτσι ὑπαρχε.

Ἄστραφτερά ὄνειρα. Στέφανα ἀπὸ σμύρτα
καὶ τριαντάφυλλα θαρροῦσε πὼς τοῦπλεκε γιὰ τὸ μέλλον,
λάτρισα τῆς, ἡ χαρὰ.

Μιά μέρα φάνηκε πάνω του ἡ πρώτη πληγὴ,
τὸ ράγισμα.

Ἀπὸ τότε δὲν ξανασκέφτηκε δαφνοστέφανα.

Τιμὴ καὶ δόξα του οἱ ἀπανωτὲς πληγές,
σπατάλη πολλή, ἀπλοχερία ἀφρόντιστη ἀπὸ πόνο.
Ἐρείπιον ξεχασμένο, χρυσοστόλιστον ἀνακτόρου.

Οἱ πληγές του δὲν ἔχουν μετρημό, οἱ πληγές τῆς ψυχῆς μου.

Ἀστόχαστα κι' ἄθελα ἔδωσε ἡ ζωὴ
στὴ ψυχὴ μου τοὺς θησαυροὺς τῆς θλίψης της,
κι' ἀπόμεινε ἐκεῖνη - ἡ ζωὴ - ἀμέριμνη καὶ ξέγνοιαστη.

Καιροὶ καὶ καιροὶ διαβῆκαν
πού τὰ βέλη καρφώνονται στὴ ψυχὴ μου.

Ὡστόσο δὲν φοβᾶται βροχὴ, χῶμα, ἄνεμο
μηδὲ τὴν φλόγα τοῦ ἡλίου.

Ἄμετρα τὰ ραγίσματα, θησαυρός.

Κι' αὐτὸ ἱερό, ἀκμαῖο καὶ βαρῦτιμο,
ὄρθο κι' ἀλύγιστο προσμένει τὰ βέλη,
ὁ παλιὸς Ἀττικὸς ἀμφορέας τῆς ψυχῆς μου.

Προσμένει.